

[Klim Behnke]

Statsministeren drog også en anden fejlagtig konklusion, nemlig at Danmark skal fortsætte med at vælge den tredje vej, på trods af, at en af Europas dygtigste statsmænd i øjeblikket, nemlig Tjekkiets statsminister Vaclav Klaus – som unægtelig har formået at rejse sit land både økonomisk, folkeligt og politisk – klart og utvetydigt har sagt, at vælger man den tredje vej, vælger man vejen til den tredje verden; eller sagt på en anden måde: Denne såkaldte socialdemokratiske mellempportionale løsning for Skandinavien lader sig ikke gennemføre i længden, og vi er ved at se resultaterne af den nu.

Og lad os så starte fra en ende af, helt fra den folkeskole, vi diskuterede tidligere på dagen, og op til afslutningen af den længste videregående uddannelse. Parolen i Danmark er blevet den, at man endelig ikke skal stikke næsen frem og gøre sig klogere end gennemsnittet, for så får man én over tuden. Vi får ikke nogen ny Niels Bohr, og vi får ingen andre fremragende videnskabsmænd i Danmark, så længe holdningen lige fra børnehaveklasse og til den længste videregående uddannelse er, at man helst skal holde sig under gennemsnittet for ikke at skabe problemer for sig selv og sin karriere.

En anden ting, som danske børn har vænnet sig til, er, at jo flere sociale og personlige problemer de kan diske op med, desto større interesse bliver de omfattet med af hele dette væsen af sagsbehandlere og skolepsykologer osv. Jo flere problemer, man præsenterer dem for, jo mere interessant er man. De elever, der passer deres ting, laver deres lektier og består deres eksamener, bliver – når der bliver talt pæneste om dem – udnævnt til at være stræbere; men det er jo dem, vi skal leve af. Vi skal ikke leve af de sociale tilfælde i de kommende år, vi skal leve af dem, der rent faktisk evner at sætte sig ud over mængden og finde på noget nyt, være innovative.

En anden ting, som også er gået galt, er, at den del af vores liv, hvor vi er med til at fremstille samfundskagen, er blevet for kort. Det tager længere og længere tid, inden vi er færdiguddannede, og så går der nogle få år, inden vi kan komme på førpension eller delpension, eller hvad man kalder det. Årene er blevet alt for få, og tiden er for kort til, at vi kan bidrage til samfundskagen. Man spiser af samfundskagen

under hele uddannelsesforløbet, og man spiser af samfundskagen, lige så snart man er blevet pensioneret, hvad enten man kalder pensionen det ene eller det andet. De år, hvor man aktivt kan være med til at fremstille den samfundskage, vi alle sammen skal spise af, er blevet alt for få, og derfor har vi det gigantiske underskud i øjeblikket.

Statsministeren gik let og elegant hen over de katastrofale økonomiske vilkår, som faktisk forværres i øjeblikket med et frembrusende lokomotivs hastighed, og hen over den gældsætning af vort samfund, som finder sted. Påstanden om, at underskuddet vil falde i 1995, har jeg noteret mig, og så kan vi jo vende tilbage til sagen, når det endnu en gang viser sig, at påstanden ikke holder. Det har ikke været tilfældet siden 1987, og det kommer næppe heller til at holde i 1995, fordi væksten i den offentlige økonomi stadig er markant større end væksten i den private økonomi. Man kan ikke følge med, man har for længst mistet pusten, og derfor er den eneste grund til, at statsministeren daglig kan udbetale penge til folkepensionisterne og løn til lærerne på de videregående uddannelser og sine egne embedsmænd, at statsministeren låner pengene. Der er ikke produktionsmæssig dækning for det i øjeblikket, det er lånte fjer hele molevitten.

Derfor er vi nødt til at sige, at det ikke er nok, at tingene matcher, som statsministeren ønsker det, nemlig at bare væksten i den private sektor er 0,01 pct. højere end væksten i den offentlige sektor, går det nok. Nej, vi skal have en vækst i den private sektor, som er markant større end væksten i den offentlige sektor, ellers evner vi ikke at få rettet økonomien op. Så enkelt er det, og man kan ikke tale sig bort fra det. Man kan godt have en masse ideologiske holdninger om, at man gerne vil flytte vækstpotalet ind i den offentlige sektor, men så skal man sige det lige ud og ærligt erklære, at netop dét er det ideologiske mål, frem for at forsøge at feje det ind under gulvtæppet.

Vores egen ideologiske målsætning lægger vi ikke skjul på. Væksten skal ligge i den private sektor, og der skal være negativ vækst i den offentlige sektor, så den kommer ned på et niveau, hvor den er i stand til at blive båret af de hænder, der arbejder inden for produktionen. Men hvad er det, denne produktion skal beskæftige sig med? Jo, ifølge regeringen skal vi